

Arrest

nr. 162 462 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 mei 2015, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 23 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 15 september 2009 België binnen, en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 25 juni 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 51 615 van 25 november 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 21 juni 2010 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Nadat de aanvraag op 30 september 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 8 februari 2013 ongegrond bevonden.

1.3. Op 4 oktober 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 118 229 van 31 januari 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 18 februari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest nr. 118 228 van 31 januari 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 30 april 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 27 mei 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 september 2013 ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 743.

1.6. Op 20 juli 2013 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 september 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 642.

1.7. Op 30 december 2013 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 29 januari 2014 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 17 maart 2014 ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 157 320.

1.8. Op 17 maart 2014 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt haar een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd.

1.9. Op 6 mei 2014 dient de verzoekster een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 juni 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 31 juli 2014 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 15 oktober 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

1.11. Op 4 augustus 2014 dient de verzoekster een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 27 augustus 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 15 oktober 2014 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om samen met haar minderjarige kinderen het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 23 april 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Mevrouw:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving. De minderjarige kinderen dienen samen met hun ouders het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgende artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 06.06.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 20.02.2013 en 06.06.2014. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 20.02.2013 en 06.06.2014.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaken met nummers 157 320, 172 227 en 172 247.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekster een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoekster bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoekster, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, in de uiteenzetting van haar enig middel onder meer de schending aanvoert van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). De Raad kan in de ontvankelijkheidsfase niet vooruit lopen op het onderzoek van het enig middel.

3.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het "objectiviteitsprincipe", van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast werpt zij

tevens een beoordelingsfout op. Uit de lezing van het middel blijkt dat de verzoekster tevens gewag maakt van een schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“DOORDAT :

Tegenpartij, DVZ stelt dat betrokkene geen gevolg geeft aan het bevel het grondgebied te verlaten alsmede aan een inreisverbod ;

TERWIJL :

Verzoekster stelt dat een vorig Bevel het grondgebied te verlaten/Inreisverbod afgeleverd werd om reden dat zij niet in het bezit was van een geldig visa of ander geldig verblijfsdocument ;

Dat ten tijde van de asielaanvraag en asielprocedure (van een duur van drie jaar en half) zij niet diende in het bezit te zijn van een geldig visa , paspoort of identiteitsdocument ;

Dat ter gelegenheid van de diverse aanvragen machtiging tot verblijf om medische redenen (artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) alsmede ter gelegenheid van de aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van dezelfde wet, zij kopij van het paspoort gevoegd heeft bij de diverse aanvragen : dat de behandeling van de diverse dossiers tot de behandeling voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft jaren in beslag genomen ;

Dat gezien de omstandigheden en de redenen waarvoor een machtiging tot verblijf aangevraagd werd, kon verzoekster er naar alle eerlijkheid op vertrouwen dat zij een verblijfsmachtiging zou kunnen bekomen ;

Dat ten andere door de vorige gemeentelijke Administratie van Stabroek een attest van Immatriculatie overhandigd werd : verzoekster was toen verblijfsgerechtigd ;

Dat wat de asielprocedure betreft, betrokkene partij zou supplementaire elementen kunnen aanbrengen waaruit blijkt dat een terugkeer naar het oorsprongland zeker niet aangewezen is, gezien het bestaan van risico's op gewelddaden en discriminaties (gezien de gemengde azeri-afkomst) ;

Dat conform het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging, men moeilijk inziet hoe verzoekster nog tijdig haar rechten zou kunnen laten gelden, in het kader van hangende aanvragen zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (in het kader van een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) als bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bijvoorbeeld huidig verzoekschrift), in het geval verzoekster G. L. (...) en haar twee minderjarige kinderen het land moesten uitgezet worden ;

Dat in dergelijke omstandigheid men moeilijk inziet hoe een eerlijk proces zou kunnen plaatsvinden – dit zou een eventuele schending van artikel 6 van het EVRM kunnen uitmaken ;

Dat gezien het in dit dossier ook gaat om twee minderjarige regelmatig sedert vijf jaar schoolgaande kinderen (in de regio ANTWERPEN : Stabroek – Borsbeek - Mortsel) er ook rekening dient gehouden te worden met de rechten van het kind ;

Dat de nationale en internationale geldende normen hieromtrent dienen nageleefd te worden, gezien de sterke inburgering van de kinderen, hun sociaal milieu en het sedert vijf jaar regelmatig schoolgaan van de kinderen welke hier in België hun volledige middelbare cyclus van studies met succes wensen te beëindigen ;

Besluit :

Dat het zowel voor verzoekster als de twee minderjarige kinderen voorbarig is om het land te verlaten gezien hun integratie in de Belgische samenleving ;

Zij zijn vreemd aan de Armeense schoolgemeenschap : de kinderen zijn hier geïntegreerd, sociale netwerken en hun schoolvrienden bevinden zich in België niet in Armenië ;

Dat het op gezondheidsvlak, voornamelijk psychisch uiterst zwaar is indien minderjarige kinderen uit hun vertrouwde omgeving zouden losgerukt worden : pedagogisch zouden zij ook op school fel

achteruitgaan, het kan een breuk betekenen in hun levensontwikkeling met alle nefaste gevolgen vandien ;

Dat het onmenselijk zou zijn het land te moeten verlaten, hangende procedures, zowel voor DVZ als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ;

Dat verzoekster op 15.09.2009 België binnengekomen is :

Het duurde tot 2013 en 2014 vooraleer een BGV/Inreisverbod afgeleverd werd : in die tussenspanne heeft dat een rechtmatig vertrouwen gewekt bij de ouders dat zij zich naar behoren konden inburgeren in de Belgische Maatschappij : werken, schoolgaan, sociale contacten bouwen enz.

Zo hebben de ouders G. L. (...) (verzoekster) en G. Hay. (...) er alles aan gedaan opdat zowel zij als de kinderen zich, met de nederlandse taalkennis, verder konden integreren in de maatschappij ;

Dat de dochter G. Lu. (...) en zoon G. Hak. (...) alle belang hebben hun studiecycclus in de twee vermelde Antwerpe middelbare scholen te kunnen vervolledigen (zie stukken 3 en 4) ;

Dat DVZ in haar beslissing van een BGV – BIJLAGE 13 af te leveren, geen rekening heeft gehouden met essentiële elementen welke het uiterst moeilijk, zoniet onmogelijk maken om naar het oorsprongland terug te keren, namelijk :

-met de bedreigingen, discriminatie, gewelddaden in het oorsprongland in geval van terugkeer en dit te wijten aan de gemengde azeri-afkomst van haar moeder, T. R. (...) en van haarzelf;

-met de ernstige medische niet-verbeterende gezondheidstoestand van haar moeder, T. R. (...) voor wie zij dagelijks (zelfs 's nachts) als mantelzorgster fungeert ;

Dat uit de bijgevoegde recente stukken, een Standaard Medisch Getuigschrift (SMG) van de huisdokter J. E. (...) van 11 mei 2015 blijkt namelijk :

« ...is niet in staat om zonder mantelzorg (dochter) te leven, is volledig hulpbehoevend tgv « CVA.....polymedicatie,DM type II.....insuline..... » ;

(stukken 5)

en een verslag van Dokter H. R. (...) – cardioloog – van 11 februari 2015

(stukken 6)

en een attest van de Kinesitherapeut S. B. (...) waaruit blijkt dat mevrouw T. (...) niets zelfstandig kan doen, volledig afhankelijk is van haar dochter en diens gezin ;

(stuk 7)

de erge gezondheidsproblemen aankaarten ;

-met de afwezigheid van woning in Armenië : verzoekster (en haar moeder) hebben hun woning in Armenië verkocht, korte tijd voor hun afkomst in België, teneinde de transport- en visakosten te kunnen betalen ;

-met de nodige stabiliteit, rust, afwezigheid van stress die verzoekster nodig heeft ;

-met de schoolactiviteiten van de twee minderjarige kinderen, sedert vijf jaar, en met hun aan hang zijnde middelbare studies welke zeker liefst niet onderbroken worden, teneinde hun toekomst verder te kunnen voorbereiden (zie de stukken 3 en 4);

Dat er bijgevolg, volgens verzoekster sprake kan zijn van schending van het vertrouwensbeginsel, dat de Administratie geen rekening heeft gehouden van alle objectieve elementen, dat hierdoor de motiveringsplicht en de beoordeling van DVZ gebrekkig is ;

Dat een uitwijzing, het land moeten verlaten, in de actuele en vorige context, een eerder onmenselijke beslissing zou kunnen uitmaken in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het vertrouwensbeginsel,
- Het objectiviteitsprincipe,
- De motiveringsplicht,
- De zorgvuldigheidsplicht.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van het objectiviteitsprincipe.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder acht dit middel voorts niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelde terecht vast dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dit verantwoordt dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, op grond van art. 7, eerste lid, 12° Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij stelt dat zij erop kon 'vertrouwen' dat zij verder in het Rijk kon verblijven. Nochtans dient vastgesteld dat de talloze demarches die door verzoekende partij reeds werden ondernomen met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht, allen werden afgewezen.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij zich op rechtmatige verwachtingen kan beroepen.

Verzoekende partij verwijst naar hangende beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, maar gaat eraan voorbij dat de in deze procedures bestreden beslissingen rechtsgeldig en uitvoerbaar moeten worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; en a contrario : art. 39/79 van de vreemdelingenwet).

Wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, beroept verzoeker zich op artikel 6 EVRM en het daarin vervatte vermoeden van onschuld.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Voor zover verzoekende partij zich met haar verwijzing naar 'de rechten van het kind' beroept op het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verweerder gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Ten overvloede, verzoekende partij toont ook niet aan dat het voor de kinderen niet mogelijk is scholing te krijgen in het land van herkomst.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij het “*objectiviteitsprincipe*” door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). Door er op te wijzen dat door de lange duur van de procedures en haar inburgering bij haar en haar familieleden een rechtmatig vertrouwen gewekt is dat zij zich naar behoren kon inburgeren in de Belgische maatschappij, toont de verzoekster niet aan dat aan deze voorwaarden zou zijn voldaan, temeer nu blijkt dat haar gedurende haar verblijf verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgegeven. Ook de omstandigheid dat haar tijdelijk “*door de vorige gemeentelijke Administratie van Stabroek een attest van Immatriculatie overhandigd werd*” doet hieraan geen afbreuk. De verzoekster brengt immers geen enkel element aan waaruit zou blijken dat dit attest haar ten gevolge van een vergissing zou zijn afgeleverd.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hiertoe is de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 12°, en artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster bevel wordt gegeven om samen met haar minderjarige kinderen het grondgebied te verlaten omdat zij “*onderworpen (is) aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 06.06.2014*” en dat de termijn om het grondgebied te verlaten wordt verminderd naar 0 dagen omdat zij “*geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 20.02.2013 en 06.06.2014*”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In zoverre de verzoekster ter terechtzitting nog aanvoert dat de naam van haar minderjarige kinderen niet in de bestreden beslissing vermeld worden, dient te worden gewezen op het bepaalde in artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Hieruit volgt dat een nieuw middel niet voor het eerst ter zitting kan worden aangevoerd. Aangezien voornoemde grief in het verzoekschrift niet werd ontwikkeld en de verzoekster reeds bij het indienen van het inleidend verzoekschrift op de hoogte was van het gegeven dat de namen van haar kinderen niet vermeld werden in de bestreden beslissing, kan dit middelonderdeel, waarbij het enig middel in wezen wordt uitgebreid, niet ontvankelijk voor het eerst ter terechtzitting worden aangevoerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.4. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 12°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

4.3.4.1. Artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Artikel 74/14, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

(...)”

Te dezen betwist de verzoekster noch de vaststellingen dat haar op 6 juni 2014 een inreisverbod en op 20 februari 2013 en 6 juni 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, noch dat zij aan deze bevelen geen gevolg heeft gegeven. De verzoekster heeft geen rechtsmiddel aangewend tegen de beslissing van 17 maart 2014, haar betekend op 6 juni 2014, waarbij haar een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Zij heeft evenmin een rechtsmiddel aangewend tegen de beslissing van 17 maart 2014, haar betekend op 6 juni 2014, waarbij haar het bevel gegeven werd om het grondgebied te verlaten. Bovendien werd het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 18 februari 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), aan de verzoekster betekend op 20 februari 2013, door de Raad bij arrest nr. 118 228 van 31 januari 2014 verworpen. De verzoekster

voert aan dat het aan de bestreden beslissing voorafgaande inreisverbod en de voorafgaande bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd omdat zij niet in het bezit was “*van een geldig visa of ander geldig verblijfsdocument*”, terwijl zij bij de behandeling van haar asielaanvraag niet in het bezit diende te zijn van een geldig visa, paspoort of identiteitsdocument en dat ze bij diverse aanvragen om een verblijfsmachtiging een kopij van haar paspoort gevoegd heeft. Dit betoog is evenwel gericht tegen eerdere beslissingen waartegen geen rechtsmiddelen meer kunnen worden aangewend en niet tegen de thans bestreden beslissing die gesteund is op de niet-naleving van die definitieve beslissingen. Aldus kunnen deze grieven niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4.3.4.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Te dezen laat de verzoekster gelden dat zij, wat haar asielprocedure betreft, “*supplementaire elementen (zou) kunnen aanbrengen waaruit blijkt dat een terugkeer naar het oorsprongland zeker niet aangewezen is, gezien het bestaan van risico's op gewelddaden en discriminaties*” ten gevolge van haar gemengde Azeri-afkomst, doch zij laat na om concrete elementen naar voor te brengen waarom deze Azeri-afkomst haar verhindert de bestreden beslissing na te leven. Bovendien wordt erop gewezen dat de beweringen van de verzoekster reeds werden onderzocht naar aanleiding van haar asielaanvraag van 15 september 2009, die finaal heeft geleid tot het arrest nr. 51 615 van 25 november 2010 van de Raad waarbij haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Indien de verzoekster over nieuwe elementen meent te beschikken die tot een andere beoordeling zouden kunnen leiden, lijkt het overigens aangewezen dat zij een nieuwe asielaanvraag indient.

Door te wijzen op de integratie, de sociale netwerken en de schoolvrienden van haar kinderen maakt de verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Deze bepaling garandeert immers niet een recht op een privéleven. Waar de verzoekster aanhaalt dat het psychisch uiterst zwaar zou zijn indien haar minderjarige kinderen uit hun vertrouwde omgeving zouden losgerukt worden en zij ook pedagogisch fel achteruit zouden gaan, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Daarnaast verwijst de verzoekster naar de gezondheidsproblematiek van haar moeder, waarvoor zij als mantelzorgster fungeert. In een synthesenota van 15 oktober 2014, met nr. 6489100 + 6489095, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt omtrent de ziekte van de moeder van de verzoekster gesteld dat “*alle aanvragen 9ter werden afgesloten met een negatieve beslissing*”, wat overeenstemt met de overige stukken van het administratief dossier. Waar de verzoekster nog verwijst naar stukken die worden bijgevoegd bij het verzoekschrift, met name een standaard medisch getuigschrift van J. E. (...) van 11 mei 2015 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 5), een medisch verslag van dr. H. R. (...) van 11 februari 2015 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 6) en een attest van de kinesitherapeut S. B. (...) van 18 mei 2015 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 7), wordt er op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster de voornoemde stukken niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde standaard medisch getuigschrift van J. E. (...) van 11 mei 2015, het medisch verslag van dr. H. R. (...) van 11 februari 2015 en het attest van de kinesitherapeut S. B. (...) van 18 mei 2015 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Waar de verzoekster tenslotte opwerpt dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij haar woning in Armenië verkocht heeft om transport- en visakosten te kunnen betalen en dat tevens geen rekening werd gehouden met de nood aan stabiliteit, rust en afwezigheid van stress voor haar, wordt er op gewezen dat zij zich beperkt tot loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en dat zij van dit gegeven nooit in enige aanvraag gewag heeft gemaakt, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Tenslotte toont de verzoekster hiermee geenszins aan dat zij hierdoor het slachtoffer dreigt te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.4.3. De verzoekster voert aan dat zij, indien zij en haar twee minderjarige kinderen het land worden uitgezet, moeilijk haar recht op een eerlijk proces en haar rechten van verdediging zal kunnen laten gelden in het kader van hangende aanvragen in het kader van de door haar op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingestelde machtigingsaanvragen zowel bij de verwerende partij en bij de Raad. In een synthesesnota van 15 oktober 2014 met nr. 6489100 + 6489095, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt omtrent van de ziekte van de moeder van de verzoekster evenwel gesteld dat *“alle aanvragen 9ter werden afgesloten met een negatieve beslissing”*. Dit stemt overeen met de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat de verzoekster, samen met haar familie, zes aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, die alle onontvankelijk, dan wel ongegrond werden bevonden. Aldus had de verzoekster bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen machtigingsaanvragen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend die nog moesten worden behandeld. De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring die de verzoekster tegen de negatieve beslissingen inzake de tweede, de derde en de vierde aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingesteld, kennen geen schorsende werking en werden bovendien alledrie door de Raad bij arresten nrs. 162 437, 162 438 en 162 432 van 19 februari 2016 verworpen. De verzoekster toont niet aan dat zij hierbij haar rechten van verdediging niet heeft kunnen laten gelden, zodat een schending van artikel 6 van het EVRM of van de rechten van verdediging niet kan worden aangenomen. Bovendien heeft artikel 6 van het EVRM enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op, de vestiging op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.3.4.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7, eerste lid, 12°, en 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 6 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

4.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Te dezen voert de verzoekster aan dat *“het in dit dossier ook gaat om twee minderjarige regelmatig sedert vijf jaar schoolgaande kinderen”* en dat er bijgevolg rekening moet worden gehouden met *“de rechten van het kind”*, doch zij laat na te preciseren met welke rechten van haar kinderen geen rekening werd gehouden, laat staan welke rechten door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn. Bovendien wordt in de hogergenoemde synthesesnota van 15 oktober 2014 gesteld dat het *“niet in het belang van de kinderen (is) dat het verblijf in België op illegale wijze wordt verdergezet”*, dat de familie onder inreisverbod staat en dat de verzoekster en haar familie zich dus niet op het Belgisch grondgebied mogen bevinden. Hieruit blijkt duidelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen van de verzoekster.

Aldus slaagt de verzoekster er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN